

og *dér* maa der ikke røres, og der er gaaet og vil formentlig ogsaa fremtidig gaa megen Politik i dette Spørgsmaal. Vi hørte det forud for Valget, at man vilde paadutte Venstre, at vi ganske ensidigt vilde skære ned. Snart hed det sig, at det eneste, Venstre havde Sans og Tanke for, var at skære Lønningerne ned, snart at det var de sociale Udgifter, der skulde holde for. Jeg maa overfor agitatoriske Paastande af den Art sige, at vi for Venstres Vedkommende ikke ønsker forlods at udpege enkelte Borgere eller enkelte Samfundsklasser til Syndebukke i den nuværende Situation, men vi ønsker ej heller forlods at fritage nogen for at bære deres forholdsmæssige Del af den Nedskæring, der skal til. Vi har set Resolutioner baade her og *dér*, gaaende ud paa, at her maa vi ikke røre; vi har f. Eks. set de store Tjenestorganisationer udtale: Vi vil ikke gaa ind paa anden Reduktion end den, der kan være Tale om i Henhold til Pristallet. Jeg maa imidlertid mene, at det ikke vilde være rigtigt, at man fra nogen Side her kommer ind paa den Politik: Vi vil ikke være med. Navnlig skulde jeg tro, at det maa være saa, at den store Stab, vi har af Tjenestemænd indenfor baade Stat og Kommune, skulde kunne forstaa og maa forstaa, at de i det store Hele maa dele Vilkaar med den øvrige Befolkning, med dem, der lever indenfor de frie Erhverv. Ikke saaledes at forstaa, at man straks skal ned, fordi man har haft et daarligt Aar i de frie Erhverv, men de Lønninger, man har indenfor Tjenestemandstanden, maa ligge i Plan med, hvad man i Gennemsnit kan tjene indenfor de frie Erhverv. Tjenestemændene er ikke tjente med, det er ikke godt hverken for dem eller for den øvrige Befolkning, at der skabes et Modsætningsforhold her. Vi maa forstaa, at det er i alle Parters Interesse, at der kan opretholdes et godt Forhold mellem Befolkningen og Tjenestemændene baade paa det ene og det andet Omraade. Vi for vort Vedkommende ønsker den Linie fulgt i Henseende til at naa betydelige Besparelser for Statens Vedkommende, som Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, angav under Dagsordensbehandlingen i Marts, nemlig, at Tjenestemændenes Antal skal indskrænkes til det absolut nødtørftige, og at vi dernæst maa have en fuld Udnyttelse af vore Tjenestemænds Arbejdskraft. Men det ærede Medlem Hr. N. Neergaard føjede til, at under de forhaandenværende Forhold kunde man ej heller undgaa, at der blev rørt ved Konjunkturtillæget. Jeg vil sige, at der er

ingen Tvivl om, at man kan naa meget vidt, naar der føres en bestemt og maaltbevidst Politik fra Administrationens Side i Retning af at komme ned med Udgifterne, og jeg vil her eksempelvis pege paa det Resultat, man er kommet til fra Postvæsenets Side, hvor man under en Venstreregering indledede og under en socialdemokratisk Regering hovedsagelig fortsatte en Sparepolitik, der førte til det Resultat, at vi for Tiden har en Brevporto, der i Virkeligheden ligger under Verdenspristallet. Jeg skal naturligvis ikke her komme ind paa, i hvor høj Grad man har gjort eller har kunnet gøre noget lignende indenfor de andre Etater; der kan have været særlige Vanskeligheder, og vi ved f. Eks., at Statsbanerne har deres Konkurrence med Bilerne; men jeg skulde dog mene, at der vilde være meget betydelige Resultater at naa ogsaa indenfor de andre Etater, og jeg tvivler ikke om, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder har sin Opmærksomhed henvendt derpaa.

Vi for vort Vedkommende har, naar vi tidligere har drøftet Lønsprogsmaalet, fremhævet, at vi ønskede, at der under de givne Forhold skulde tages mest muligt Hensyn til Forsørgere, og det vilde maaske være urigtigt, saadan som Stillingen er, selv om der ikke kan siges at være nogen Begrundelse efter Konjunkturerne til i det hele taget at give noget Konjunkturtillæg, at tage det hele bort. Spørgsmaalet maa derfor sikkert blive, om det ikke vilde være bedre og klogere at gaa til en Revision af Lønningsudgifterne paa en noget bredere Basis og derved indvinde betydelige Beløb; og jeg maa fremhæve, at Venstre mener, at det er absolut nødvendigt at naa til væsentlige Besparelser paa dette Omraade. Det kan ikke nytte, at man siger: Vi skal nedad med vore Udgifter, hvis man forlods vil undtage de Omraader paa Finansloven, hvor Pengene ligger; og vi ved jo, at disse Omraader er Lønningsudgifterne, Udgifterne til sociale og humane Formaal og endelig Udgifterne til vort Forsvar. Vi ønsker ikke fra Venstres Side her at undtage noget af disse Omraader; men, som det ogsaa blev fremholdt i Programtalen: Vi ønsker ikke at skære ned efter en Lineal, idet der meget vel kan være Omraader, hvor man slet ikke kan taale saa store Nedskæringer som paa andre Omraader. Dette Hensyn maa naturligvis ogsaa gøre sig gældende, naar Talen er om at naa til mindre Udgifter til den sociale Forsorg. Men jeg vil her føje til, at ikke mindst den sociale Forsorgs Venner maa forstaa, at her er man efterhaanden